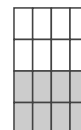

Teške boljke

Medij - Rubrika: VREME - reč o delu
 Datum: Čet, 11/11/2010
 Površina članka: 413cm2
 Strana: 60

Zemlja: Srbija
 Autor: Dragana Bošković
 Deo: 1/2

► reč o delu

POZORIŠTE

Teške boljke

- Nebojša Romčević:
PR ili Potpuno rasulo
- reditelj Egon Savin
- Ustanova kulture "Vuk"

- Miloš Radović: *Malaksija*
- reditelj Branimir Brstina
- Zvezdara teatar

S obzirom na prirodu drame, da se sve, uvek, događa "sada i ovde", mnogo je sigurnije pisati za pozorište o vremenu koje je davno prošlo, ali je, po svojim posledicama, još uvek aktuelno, nego biti savremen po temi. Dnevna aktuelnost čini da pozorišni komad, nužno, liči na masovne medije – isto ti je, išao u pozorište ili gledao televiziju. No, i nije tako. U tom slučaju, bolje je gledati TV. Televizija, medij koji ne poznaje nikakvu metaforu, niti umetničke, implicitne simbole, već svojim metodom "žvake

za oči" (Makluan) govori samo ono što stvarno govori (ništa ne poručuje), ima ipak tu moć da zaprepasti i izazove katarzu samim prikazanim stvarnim životom. I tako, kako je voleo da kaže Peci Čajevski, postaje "čudesni svet običnih stvari".

Čitava ova priča služi poređenju tretmana previše aktuelnih tema i događaja na TV-u i u umetničkom, filozofskom, simboličkom mediju kakav je teatar. Naime, ako neki nazovi fenomen, dakle pojava koja je do te mere neprihvatljiva da postaje groteska ("da nije tužno, bilo bi smešno") može da se vidi golim okom na televizijskim programima, nema nikakve potrebe dodavati mu značenje koje je neophodno, da bi nadrastao samu priču i postao univerzalan, onaj koji se tiče svih, svuda i uvek.

U tom smislu su karakteristične dve praiizvedbe pozorišnih komada, oba komedije, iz pera značajnih srpskih stvaralaca.

Najpre je, na sceni Ustanove kulture "Vuk Karadžić", izvedena komedija *PR ili potpuno rasulo*, novi

Foto: Žugić/Sorija

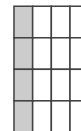
tekst značajnog srpskog dramskog pisca Nebojše Romčevića, u režiji Egora Savina. U scenografiji i estetici, pa i u temi, veoma slična nekadašnjoj Romčevićevoj komediji *Paradoks*, u režiji istog reditelja, *PR* je komedija koja, nimalo originalno, varira podsmeh intelektualcima koji se prodaju političkim partijama i, naravno, bivaju izigrani. Tema dostojna Aristofana svedena je na niz banalnih situacija, u kojima uvek izvrsni Boris Isaković, Duda Stojanović i, naročito, Predrag Ejdus (stoga što je njegova

uloga najbanalnija, neki domar, kao onaj iz "Pozorišta u kući") iz sve snage pokušavaju da željnoj publici daju bar malo nečega pozorišnog – scensku poeziju, makar i posuvraćenu, malo smisla koji zavređuje dragoceni fidbek, bez koga nema teatra.

U nastojanju da privuče publiku na svoju scenu, da stvori naviku da se u "Vuk" ponovo dolazi u pozorište kao nekada, kada se ovde igrala predstava Aleksandra Popovića *Tamna je noć* (opet u Savinovoj režiji), uprava Ustanove

Medij - Rubrika: VREME - reč o delu
Datum: Čet, 11/11/2010
Površina članka: 413cm2
Strana: 61

Zemlja: Srbija
Autor: Dragana Bošković
Deo: 2/2

kulture "Vuk Karadžić" pokušava da, podilaženjem ukusu najšire publike, stvori utisak da se tu događaju bitne, aktuelne, britke predstave, ali, ova zaista nije takva. Sve je u njoj "kao", ničega stvarnog, ničega pravog, ničega vrednog pozorišta. Čak i za jedan "plemeniti bulevar", ova predstava je suviše pretenciozna, sa suviše namere da se nametne svojom slikom naše svakodnevice, od koje već bole i glava i stomak.

Zvezdara teatar je izveo praizvedbu novog dramskog teksta poznatog reditelja i pisca Miloša Radovića, umetnika poznatog po vrlo specifičnom senzibilitetu, i kad piše i kad režira (*Brod plovi za Šangaj, ...*) Režije se prihvatio takođe značajan srpski glumac, Branimir Brstina, i sam vrlo neobičnog glumačkog izraza.

Malaksija, Radovićev komad, govori o novoj boljci koja objedinjuje sve što nas je razbolelo u modernom dobu – i "malu snagu", i depresiju, i melanholiju, i anksioznost. Sve ono što čini da je bensedin najprodavanija srpska bombona.

No, sam komad je potpuno beznačajan. Dvoje izgubljenih (Dara Džokić i Branimir Brstina) žive u lokalnu predviđenom za rušenje, on krade struju da se prehrane. Imaju dve kćeri, blizakinje, vaspitno i obrazovno zapuštene. Dolaze dvoje, iz vlasti (Isidora Minić i Nenad Jezdić), od kojih će ih ovaj drugi, u jednoj pojavi prerušen i u popa, prevariti. Oteraju ih odatle, a nazovi komšija (Radoslav Milenković), njihov najgori krivnik, pokuša čak i da im seksualno zlostavlja kćeri.

Nije neophodno prepričavati predstave, ako to nije način da se vidi da toliko toga u *Malaksiji* ima, da ne postoji šansa da se gledalac uživi u neku od moralnih nepodopština na sceni (što je vazda predmet komedije), nego samo švenkuje levo-desno, dok ga vrat ne zaboči.

Na TV ekranu ovo bi, na primer, imalo nekog smisla, naročito na televizijama koje vole, neguju i prodaju laki humor.

Mogućno je da bi bilo pristojno analizirati likove u pomenute dve komedije, bar zato da se prepoznaju tipovi koje gledamo svaki dan, uživo i elektronski. Ali, ispričano svedoči i o tome. ◀

Dragana Bošković